

vu o dílo. Jde proto v souzeném případě o smlouvu o dílo (§ 1151 odstavec první, druhá věta obč. zák.). Ze smlouvy však neplyne, že žalovaná byla povinna dodati žalobci v určité době určité množství žita, nýbrž ponecháno jí zásadně na vůli dodati kdykoliv libovolné množství žita, čímž vznikl závazek žalobcův vydati jí příslušné množství chleba a poměrnou část otrub proti zaplacení mzdy za mletí a za pečení. Přestala-li žalovaná dodávati žalobci žito, nebyl žalobce povinen dodávati jí chléb. Dodával-li ho přes to, učnil jí mlčky (§ 863 obč. zák.) nabídku (§§ 861, 862 obč. zák.) na pokračování v původní smlouvě za dosavadních podmínek. Přijala-li žalovaná chléb a dodala-li část příslušného množství žita, přijala jeho nabídku a je povinna plniti jen to, co původně bylo ujednáno, totiž dodati i zbývající část žita a zaplatiti mzdu za mletí a za pečení, kdežto žalobce je povinen vydati jí příslušnou část otrub. Že i žalobce svou nabídku tak pojímal, patrně z toho, že upomínal žalovanou o dodání zbývající části žita. Nedodala-li žalovaná přes to, měl žalobce jen možnost domáhati se dodání příslušné části žita a mzdy za mletí a za pečení. Odstoupiti od smlouvy podle §§ 918 a 920 obč. zák. vůbec nemohl, poněvadž smlouvu již splnil a zboží žalované odevzdal a ta ho jako plnění přijala (srov. rozh. čís. 8438 sb. n. s.). Občanský zákon výslovně ovšem nepraví, že odstoupiti od smlouvy pro otálení druhé strany je možné jen před splněním smlouvy. Ale plyne to z povahy věci a vyslovuje to čl. 354 obch. zák., ovšem jen pro obchodní kup. Nelze však míti za to, že pro obor všeobecného soukromého práva by mělo platiti přísnější pravidlo o možnosti odstupu od smlouvy i po jejím jednostranném splnění. Není důvodu, proč by tyto zásady nemohly býti použity i při jiných dvoustranných smlouvách. Nemůže proto žalobce svévolně změnití svůj nárok na dodání zbývající části žita v nárok na zaplacení dodaného chleba běžnými cenami. Že žalovaná na změnu tu přistoupila tím, že účet z 23. června 1928 přijal její syn, nelze uznati, poněvadž tím není vyloučena jakákoliv pochybnost, že tím projevila souhlas s navrženou změnou (§ 863 obč. zák.).

Čís. 11552.

To, že povoz jede po pravé straně silnice v Čechách, není o sobě »zvláštní okolností«, jež by podle § 2 vyhlášky místodržitelství ze dne 21. června 1886, čís. 49165, čís. 54 z. zák. pro Čechy, činila nutným předjížděti »vyjimečně« po straně levé. Nutnost ta by nastala teprve, až se řidič dáváním výstražných znamení přesvědčil, že povoz nemíní odbočiti do leva a že setrvá při dosavadní jízdě po pravé straně.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1932, Rv I 2268/30.)

Povoz žalobkyně jel levým kolem středem a pravým kolem v pravé polovici státní silnice v Čechách. Nákladní automobil prvžalovaného řízený spolužalovaným předjížděl povoz žalobkyně po jeho levé straně. Kočí, řídící povoz žalobkyně, strhl v poslední chvíli koně do leva, při

čemž byl kůň zasažen blatníkem automobilu a poraněn. Žalobu o náhradu škody pro cesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal žalované povinnými nahraditi žalobkyni tři čtvrtiny způsobené škody.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaných.

Důvody :

Dovolatelé vytýkají pod dovolacím důvodem § 503 č. 4 c. s. ř., nesprávnost právního názoru odvolacího soudu, že podle § 2 vyhlášky místodržitelství ze dne 21. června 1886 č. 49165 č. 54 z. zák. českého jest předjížděti za všech okolností jen po pravé straně, ač skutečnosti, jež podle názoru prvního soudu odůvodňovaly předjetí po levé straně, ponechal odvolací soud netknuté. Než tyto výtky, i kdyby byly opodstatněny, nemohou přivoditi jinaké rozřešení sporu. Neboť, i kdyby byly zjištěny všechny okolnosti tak, jak se toho dovolatelé domáhají, a kdyby i jejich závěry byly správné, nemohly by vyvrátiti věcné rozhodnutí odvolacího soudu. Podle toho by tedy bylo zjištěno, že povoz žalobkyně jel levým kolem středem a pravým kolem v pravé polovici silnice a zbýval by po pravé straně při šířce silnice 9 m, při šířce auta 2.20 m, a při šířce povozu 1.46 m volný pruh silnice 84 cm, kdežto po levé straně by zbýval volný pruh silnice 2 m 30 cm a že řidič zmírnil rychlost při předjíždění na 10 km za hodinu. Přes to nebylo by lze uznati, že byl řidič oprávněn předjížděti po levé straně, poněvadž to, že jede povoz po pravé straně silnice, není o sobě již takovou »zvláštní okolností«, která by dle § 2 zmíněné vyhlášky č. 54/1886 z. zák. činila nutným předjížděti »výjimečně« po straně levé. Nutnost by nastala teprve tenkrát, až se řidič dáváním výstražných znamení přesvědčí, že povoz nemíní odbočiti do leva a že setrvá při dosavadní jízdě po pravé straně. Této odborné opatrnosti (§§ 1297, 1299 obč. zák.) řidič nedbal, neboť nebylo zjištěno, že vozka projevil znamením úmysl setrvati v dosavadním směru jízdy, a neměl proto řidič jistotu, že vozka neuhne do leva. Je-li tomu tak, měl řidič sečkati s předjížděním, až si zjedná jistotu, a zmírniti rychlost nejen na 10 km, nýbrž na takovou míru, (§ 45 min. nař. ze dne 26. dubna 1910 č. 8 ř. zák.), by jel za povozem tak dlouho, až bude nepochybné, že vozka o řidičově úmyslu předjetí po levé straně ví a s ním souhlasí. Nedbal-li řidič této opatrnosti a vozka uhnul do leva v době, kdy řidič již po levé straně předjížděl, a tím kůň žalobkyně byl zasažen, nemůže svalovati výlučně vinu na vozku a nevyvinil se úplně podle § 2 zák. o provozu silostrojů.

Čís. 11553.

Výpis z policejního automobilového rejstříku není veřejnou listinou, dosvědčující vlastnictví k autu.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1932, Rv I 2274/30.)

Žalobce domáhal se na žalovaných náhrady škody, tvrdě, že žalovaní byli majiteli automobilu, jímž byl žalobci způsoben úraz. Žaloba byla